

Traditionele en eigentijdse internationale dansen

Tekst: Iris Peters

Uit: Dansdocent.nu

Dansmaker en docent [Caspar Bik](#) (35 jaar) – dikke bos bruin haar, zwarte joggingbroek en T-shirt met het opschrift *international understanding through dance* – staat fier in het midden van de kring. Hij tapt zijn tenen licht op de grond als hij een paar danspassen voordoet aan de groep mannen en vrouwen om hem heen. Af en toe fluit hij opzweepend tussen zijn tanden of maakt hij een grapje om ze bij de les te houden: “Dit is de dans waarin je je partner al na vier maten kwijtraakt aan de volgende.” Zacht gelach vult de voormalige theatterruimte in wijkcentrum De Ark van Oost in Nijmegen. De muziek start en de kring komt in beweging. Zij aan zij bewegen de koppels vier stappen naar rechts. Dan laten ze elkaar los, draaien in drie walspassen om elkaar heen – do-si-do! – en dansen zwierend verder.

Caspar gidst de dansers deze avond door voor hen bekende internationale dansoorden, zoals Bulgarije en Roemenië, en neemt ze mee op uitstapjes naar verre landen als Argentinië en Taiwan. Regelmatig vertelt hij een verhaal. Zo bootst volgens een legende de Rapatma, een dans uit het Turkse Zwarte Zee gebied, de spartelende vissen in volle netten na die op het droge land hun laatste adem uitblazen. Verjagen dansers in Taiwan kwade krachten met stotende armbewegingen en rinkelende belletjes in de Gao Shan Ching-dans. En imiteren Tsjoektsjen vrouwen in het noordelijkste puntje van Siberië verschillende dieren, waaronder vogels, terwijl ze in zware jurken met bont dansen op de diepe drumtonen van de muziek.

Caspar beschikt over een uitgebreide kennis van de herkomst, choreografie en muziek van traditionele én eigentijdse volksdansen. Van alle continenten. Na zijn studie Docent Dans aan Codarts in Rotterdam bleef hij leren. Hij reisde naar (internationale) festivals, gaf daar workshops, en legde contact met dansers en docenten in de betreffende landen. Hij is nieuwsgierig naar mensen en dansen die hij nog niet kent. Deze open houding mist hij soms in de samenleving. “Het lijkt wel eens alsof mensen weinig tolerantie hebben voor iets dat ze niet kennen, maar als je interesse voor het onbekende toont, bouw je kennis op en kun je je met anderen verbinden.” Hij licht toe: “Als ik goed lesgeef, komen de dansers ook iets tegen wat niet direct hun voorkeur heeft. Tegelijkertijd schotel ik zoveel verschillende dansen voor, dat iedereen zich wel ergens mee kan identificeren.”

De avond begint met een les voor beginners, dan volgt een groep van gemengd niveau en het laatste uur is voor de gevorderde dansers. “Ik geniet er vooral van als we samen in eenzelfde beweging dansen”, vertelt een van hen in de pauze. Een ander ging dansen omdat Nederlanders afstandelijker zijn in de dagelijkse omgang dan hij in Nicaragua gewend is. Tijdens deze les voelt hij wel het contact met anderen. Een derde danser verlangde terug naar het jaarlijkse Rozenfestival in Bulgarije, waar honderden mensen op de markt samen dansen. Dat saamhorigheidsgevoel ervaart hij nu in een kleinere setting in de les van Caspar, hier in Nijmegen.

